

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΣΥΡΑ

Φίλτατέ μοι!

Ὅτε ἐκ Πάρου εἰς τὸν κοιλιανὸν τύφον ἐπέστρεφες διψασμένος διὰ βακτηρίδια, σὲ εἶδον ἐνταῦθα ὀλίγας στιγμάς, καθ' ἃς ἀνῆλθομεν περιπατοῦντες τῆς Σύρας τὸν ἀνήγορο διὰ τὰ ὁσφρανθῶμεν κατὰ τοὺς Συριανοὺς κανέλα καὶ γαρύφαλο καὶ ἴδωμεν ἐκ τοῦ πλυσίου τὴν ἄνω χώραν μὴ δυνάμενοι νὰ ἴδωμεν αὐτήν, ὡς ἄλλοτε ἐκ τῆς πλατείας, ἐπιπροσθύντος ἤδη τοῦ παμμεγέθους νεοδημίου καταστήματος, ἐν ᾧ, ὡς λέγουσι θὰ κατοικήσωσι πᾶσαι αἱ τοῦ τόπου ἀρχαί, αἱ φέρουσαι θηλυκὸν μόνον ὄνομα, ἤτοι ἡ Νομαρχία ἡ Δημαρχία, ἡ Βίσαγγελία, ἡ Ἀτμοπολιτικὴ ἐταιρία καὶ αἱ φυλακαί. Κατὰ τὸν ἀνήγορον ἐκεῖνον, ὃν διστρέξαμεν ἀσθμαίνοντες καὶ ἰδρῶτι πολλῷ περιβεβήμενοι, ἤνοιξα, ὡς ἐνθυμῆσαι, περσέτα διὰ τὰ σὲ καταστήσω κοινωνὸν πολλῶν ἐν Σύρῳ πραγμάτων· ἀλλ' ἐν ᾧ ἐπὶ τῆς περσέτας εἶχομεν τὴν συζήτησιν περὶ τοῦ ἀνωτέρω καταστήματος, σοὺ ἰσχυρίζομένου ὅτι δι' αὐτοῦ ἀνωρύχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πλατείας, δι' ὧν ἔβλεπε τὴν πόλιν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πόλεως, δι' ὧν ἔβλεπε τὴν πλατείαν, αἶφνης ἠκούσθη τὸ σφύριγμα τοῦ ἀτμοπολοῦ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ διπλώσῃ τὴν περσέτα, ὑποσχεθεὶς ἅμα τῇ ἀφίξει σου εἰς Ἀθήνας νὰ τὴν ξεδιπλώσῃ καὶ σοὶ στείλῃ τότε πολλὰ συριανὰ, ὥστε νὰ μὴ εὕρισκῃ τόπον ἐν τῇ κοιλίᾳ σου ὁ ἀθηναϊκὸς τύφος.

Θεωρῶν ἐπομένως περαιωμένην τὴν περὶ καταστήματος τυχαίως παρειαφύσσασαν συζήτησιν, ἥτις εἰς πολλοὺς Συριανοὺς ἀναπολεῖ τὰς ἐπιδρομὰς τῶν Γόθων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οὗτοι ἀφῆρουν διὰ τῆς καταστροφῆς, ἐν ᾧ ὁ κ. δήμαρχος Βρμουπόλεως ἀφαίρει διὰ τῆς ἀνοικοδομήσεως, ξεδιπλώνῃ τὴν περσέτα ἐπὶ τινων Συριανῶν κεφαλῶν. Καί

Α' Πλατεία.

Τὴν κοινωνίαν τῆς Σύρου, φίλτατε, θὰ γνωρίσῃς καλῶς, εἰς παρευρεθῇς εἰς τοὺς γάμους, εἰς τοὺς χοροὺς, εἰς τὸν μόνον τῆς τυφλωθείσης ἤδη πλατείας περίπατον, εἰς τὰ ἐν ταῖς ἐξοχαῖς (ὁ θεὸς νὰ τὰς κάμῃ!) διδόμενα Πικ-Νικ καὶ πρὸ πάντων εἰς τὰς ἀπογευματινὰς.

Πλὴν ὅλα αὐτὰ διὰ τοὺς ξένους εἶναι παράδεισοι κλεισμένοι, ἐνᾧ διὰ τοὺς Συριανοὺς, ἐφ' ὅσον τοῦτο ἐξαρτάται ἀπὸ τὰ ὠραία ἡμίση των, εἶναι παράδεισοι ἀνοικτοί. Οἱ ξένοι τὸ πολὺ δυνάμεθα νὰ μιμηθῶμεν τὰς ραδινας χανούμισσας τοῦ ἄλλου κόσμου, αἱ ὁποῖαι κατὰ τὸ Κοράνιον, καθὼς γυναῖκες, δὲν δύνανται νὰ ἔχωσιν εἴσοδον εἰς τὸν Παράδεισον, ταῖς ἐπιτρέπεται ὅμως νὰ βλέπωσι τὰ ἐν αὐτῷ τελούμενα ἀπὸ τῆς κλειδωνιάς.

Ὡστε αἱ ἐκ Σύρας ἐντυπώσεις μου εἶναι ἐντυπώσεις κλειδωνιάς καὶ κατὰ συνέπειαν τὰ λόγια μου λόγια τοῦ Κλύδωνος.

Ἀρχίζω τὰ κανκὰν τῆς κακογλωσσίας μου ἀπὸ τῆς Πλατείας.

Μεταξὺ τῶν ὀλίγων Νηρηίδων αἵτινες σύρουσι τὸ φροῦ τῆς ἐσθλότητος τῶν μέχρις αὐτῆς, ἐξαίρετικῶς ἀποσπᾷ τὰ βλέμματά μας μία εἰς τὴν ὁποίαν ἡ φύσις τὰ πάντα ἐπεδαψίλευσεν. Ἐγὼ δὲ μάλιστα, δὲν ἐννοῶ νὰ ἀπομακρύνω ἀπ' αὐτῆς τὰ βλέμματά μου, ὅχι τόσο διὰ τὰ θαυμάζω τὸ κομψότατον καὶ χάριεν αὐτῆς ἀνάστημα, ὅσον ὅπως ἀ-

νακαλύψω διὰ τῶν θυρίδων τῆς ψυχῆς τῆς, τῶν φλογερῶν καὶ μαγικῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν, τί σκέπτεται, τί μελετᾷ καὶ πῶς θεωρεῖ τὸ θαυμάζον αὐτὴν πλῆθος. Νομίζω ὅτι τὴν διέγνω καὶ ὅτι δὲν θὰ σφάλλω, εἰς δῶσω αὐτῇ τὸν ὅποιον ἐγὼ ἐννοῶ χαρακτῆρα. Ἡ πολυθέλητος αὐτῇ κόρη ἐσυνήθισε νὰ μεταχειρίζεται τὸν ἔρωτα ὡς παιγνίδιον πρὸς διασκέδασίν της, εἰς τὸ ὅποιον ἐννοεῖ πάντοτε νὰ κερδίζῃ καὶ τὸ κατορθώνει. Δὲν παραδίδει σπουδαίως οὐδενὶ τὴν καρδίαν της, διότι τὴν θέλει ἐλευθέραν. Ἀγαπᾷ κατὰ τύπους τὸν Α. μέχρις οὗ νὰ εὕρῃ ν' ἀγαπήσῃ κατ' οὐσίαν τὸν Β. Θέλει ἀντεραστάς καὶ διὰ τοῦτο οὐδέποτε δίδει ἐξόφλησιν εἰς τὸν πρῶτον, ἀγαπήσασα δεύτερον. Εἶνε ζηλότυπος, ἀλλ' οὐδέποτε ἀποδεικνύει τὸ πάθος της ἐξ ὑπερηφανείας, ἀνὰ παρέχεται ἡμέρα χωρὶς νὰ ῥίψῃ εἰς ἄγαν τὰ δύνειά της, ἀδιαφοροῦσα ὅποια τις ἔσται ἡ λεία, καθόσον δὲν πρόκειται νὰ τὴν δοκιμάσῃ, ἀλλ' ἀπλῶς νὰ τὴν ἴδῃ περιεπλεγμένην εἰς αὐτόν.

Ἦλθεν ὁμως καὶ ἡμέρα κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ παιγνιδιάρης ἔρως τὴν περιέπλεξε δεινῶς εἰς τὰ δίκτυα εὐειδούς τινος ξανθοῦ νέου καὶ ἡ ἡμέρα αὕτη ἐθεωρήθη ὑπὸ τῆς νεάνιδος ὡς Καλημέρα, ἐν ᾧ δὲν ἦτο παρὰ ἀτυχῆς δι' αὐτήν. Ἐδῶκίμασε νὰ ἐξασκήσῃ καὶ ἐπ' αὐτοῦ τυραννικῶς τὴν ἐπιρροὴν τῶν θελημάτων της καὶ νὰ θέσῃ εἰς ἐνέργειαν ὅλα τὰ σχέδιά της. Ἀλλὰ δὲν ἐβράδυνε νὰ ἴδῃ καὶ τὰ σχέδιά της ἀνατετραμμένα καὶ τὴν ἐπιρροὴν τῶν θελημάτων της ἀνίσχυρον καὶ αὐτὴν ταπεινὴν ἀπέναντι τοῦ νέου.

Ἐν τούτοις πάντες ἠλπίζον ὅτι ἡ νέα θὰ λάβῃ ἐπὶ τέλους τὴν θέσιν της. Παραδόξως ὁμως εἶδον αὐτὴν ἐγκαταλελειμμένην ὑπ' αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν θέσιν της ἄλλην μικροτέραν μὲν τὸ ἀνάστημα, μεγαλητέραν δὲ πολὺ τὴν καρδίαν. Μὲ ὅλα ὁμως ταῦτα, ἐνᾧ φρονῶ ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ νικήσῃ ἡ πρώτη ἀν καὶ φαίνεται παρητημένη, καὶ τότε ἀλοῖμονον εἰς τὸν νέον, πρέπει ν' ἀλλάξῃ τὸ ἐπιθετικόν του, διότι ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγνώρισεν τὴν νέαν δὲν ἦτο καλὴ, ἀλλὰ κακὴ τοῦ μέρα.

Τοιαύτη τέλος εἶνε ἡ δεσποινὶς τὴν ὁποίαν ἠναγκάσθη νὰ σοὶ περιγράψω ἐν ὀλίγοις, ὅπως ἐννοήσῃς καλλίτερον τὰ λαθὼν χώραν ἐν τῇ πλατείᾳ χάριν αὐτῆς καὶ τὸ ὅποιον τοιοῦτον μὲ ἐτρόμαξεν ὥστε νὰ μὴ τολμῶ οὐδὲ ν' ἀτενίσω πλέον νεάνιδά τινα.

Τὴν κόρην ταύτην περιπατοῦσαν ἐν τῇ πλατείᾳ παρετήρει περισσότερον ἔσως τοῦ πρέποντος νέος τις. Ἐν τῷ ἐγώισμῳ τῆς ἡ κόρη ἢ μᾶλλον ἐν τῇ ιδιοτροπίᾳ της, ὑπέθεσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅτι ὁ νέος δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τὴν παρατηρῇ τοσοῦτον ἀπλήστως καὶ ἐν ἀγανακτῇ πρὸς αὐτὸν στρέψασα τῷ λέγει:

— Τί ζητεῖτε, κύριε, τί θέλετε καὶ μὲ παρατηρεῖτε τόσο πολὺ;

Ὁ νέος ἐν ὅλῃ αὐτοῦ τῇ ἀπαθείᾳ καὶ ἀταραξίᾳ:

— Δὲν εἶνε καιρὸς νὰ σὰς εἰπῶ τί θέλω, κυρία μου, τῇ ἡπαντᾷ καὶ ἐξακολουθεῖ τὰ βήματά του.

Φαντασθῆτε τί εἰκὼν! Ἡ Ἀμαζών μας δάκνει τὰ χεῖλη της μὴ ἔχουσα τί ἄλλο νὰ δαγκάσῃ, οἱ παραστάντες διαιροῦνται εἰς δύο στρατοπέδα, τῶν μὲν ἐπυσφημούντων τὴν ἐτοιμότητα τοῦ νέου, τῶν δὲ κατακρινόντων τὴν σκαλιότητα αὐτοῦ. Μόνος ὁ συνοδευὼν τὴν Ἀμαζώνα Τοῦρκος πρόξενος φαίνεται κατευχαριστημένος, διότι ἐνθυμήθη τὰς συμπολίτιδας χανούμισσας τοῦ αἵτινες καλύπτουσαι τὰ κάλλη των ὑπὸ πυκνὸν γιασμάκι δὲν δίδουσι λαβὴν εἰς σκάνδαλα.

Μὲ ἐν τοιοῦτο γίασμάκι καλύπτω κ' ἐγὼ τὸ πραγματικόν μου ὄνομα, δίδων πέρας εἰς τὴν πρώτην μου.

Διάκος.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Ἀποτελέσματα τῆς Βίρης :

Ἡ κυρία Φ** ἔγγαμος ἔγινεν ἐσχάτως ἢ τολμηροτέρα λαθρέμπορος τοῦ συζυγικοῦ ἐμπορίου.

Ἐπὶ ταῖς πικραῖς παρατηρήσεσι πατρικοῦ τῆς φίλου,
— Ἀφοῦ, λέγει, ὁ ἄνδρας μου βγῆκε σ' τὸ κυνήγι, γιατί νὰ μὴν ἔβγω κ' ἐγὼ ;

Ὁ κ. Α. Ν. ἠκούσθη λέγων ἄλλοτε ! ἐν τῇ Πλατείᾳ τοῦ Συντάγματος.

— Κρίμα νὰ μὴ γεννηθῶ σ' τῇ Γαλλίᾳ ;

— Πῶς ;

— Θὰ μιλοῦσα τώρα δύο γλώσσαις σὰν νερό. Τὴν ἐλληνικὴν ποῦ ξέρω καὶ τὴν γαλλικὴν . .

Ἐν συναναστροφῇ ἐγένετο λόγος ὅτι ποτὲ τὰ τέκνα ἐξόχων ἀνδρῶν δὲν ὁμοιάζουν τοὺς πατέρας των.

Ἀπὸ τίνος γωνίας εἰς πεταχθεῖς :

— Καὶ ὁ Τρικούπης, κύριοι ;

— Αὐτὸ εἶναι ἐξαίρεσις, τ' ἀπῆντησαν.

Ἀπὸ ἄλλης γωνίας πεταχθεῖς ἄλλος :

— Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς Χριστός ;

Τὸ ἄκρον ἄωτον εἰς ὃ δύναται νὰ φθάσῃ ὁ ζῆλος τοῦ κ. Δημάρχου πρὸς αὐξήσιν τοῦ ὕδατος :

Ὅπου βρίσκει ποτῆρι γεμάτο νερὸ νὰ πηγαίῃ νὰ τὸ χύνῃ εἰς τὸ ὑδραγωγεῖον.

Μία ἀγαθοπουλίνα ἀναγνωρίζει ἕνα Κύριον εἰς συναναστροφὴν, ὅστις ἐκπλήσσεται πῶς τὸν διέκρινεν ὕστερον ἀπὸ τόσου καιροῦ ἀπουσίαν.

— Καὶ πῶς μ' ἐγνώρισες λοιπόν ;

— Εἶχα κάμει κόμπον σ' τὸ μανδῆλι μου γιὰ νὰ μὴ λησμονήσω τὴν φυσιογνωμίαν σας !!

Φιλοσοφία τοῦ γάμου.

Νεαρὰ χήρα ὀλοφύρεται διὰ τὴν στέρησιν τοῦ ἀγαπητοῦ της.

Φίλη της προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, πλὴν εἰς μάτην.

Ὅτε φωτεινὴ ἰδέα καθησυχάζει τὴν χήραν ὥς νὰ μὴ τῆς συνέβῃ τίποτε.

— Ἄς εἶναι, λέγει, τοῦλάχιστον τώρα θὰ ξέρω ποῦ περνᾷ τῆς νύκτας του.

Ἡ Ζ** μετ' ὀλίγους μῆνας θὰ ὑπανδρευθῇ. Εἰς ἐπίσκεψιν τρυφεροῦ τινος φίλου μεταξὺ ἄλλων τῶ λέγει :

— Ξεύρεις, τσαχπινάκι μου, πῶς πανδρεύομαι ;

— Ἀλήθεια ;

— Βεβαιότατα.

— Ἔλα λοιπὸν νὰ φιληθοῦμε !

Μεταξὺ δύο ἐγγάμων.

— Καὶ τί κάμνετε εἰς αὐτὴν τὴν ζέστη ; Κοιμάσθε χωριστά :

— Ἀ ! ὄχι ! διότι ἡ γυναῖκά μου λείπει !

Ὁ κ. Δεβίδης βλέπων ὑδρωπικιῶντα κτυπᾷ τὸ μέτωπόν του ὥς νὰ ἐφεύρε τὴν πυρίτιδα :

— Νὰ τὸν μεταχειρισθῶμεν διὰ κατάδρεγμα τῶν ὀδῶν !

ΘΗΒΑΙΣ.

Θεβαί 15 Αὐγούστου 1881.

Ὅτε ἐξῆλθον προχθὲς τῶν Ἀθηνῶν, ἔννατος ἐγὼ παρέσκατος μεταξὺ ὀκτῶ ἐτέρων συνοδοιπόρων ἐντὸς λεωφορείου, ὅπερ ρυπαρὸν καὶ ἀκαλλώπιστον, ἐφαίνετο ὡς τροχήλατος Χάρωνος ἄκατος, ἐν ᾗ ἀπεταμιεύοντο πολλὰ προγενεστέρων διαπορθμευθέντων ἁμαρτίαι, ὠνευροπόλουν πτώματα καὶ θανατιῶντας, καὶ ἐβλεπον τὴν μοιότονον τῶν κηδεῶν ψαλμωδία, ἔρρινον καὶ δυσάρεστον, ἠχοῦσαν ἐναυλον περὶ τὰ ὠτά μου, καὶ ἤκουον παρελθόντα φέρετρα μελανοσκεπῇ καὶ ἐξαπτέρυγα καὶ λευκὰ ἱσρέων ἄμφια, καὶ ὠσφραινόμενην νεκρολίβανα, καὶ ἐν τῇ ἀλλοφροσύνῃ μου ἐνόμιζον ὅτι ἐβλεπον ἱπτάμενον ὑπερθεῖν τοῦ ἄστεος τῆς Παλλάδος τὸ φάσμα τοῦ τύφου, φέρον γενειάδα πυρρότριχα καὶ πῖλον κυλινδρικόν, κρατοῦν δὲ εἰς τὴν μίαν χεῖρα ἄρεπνον, καὶ εἰς τὴν ἐτέραν τὸ ὁμοίωμα τῆς Ἀθηνᾶς Παρθένου, καὶ κραυγάζον αὖ τὸν τύφος ἦλθε· preenez νεκροθάπτας !

Ὁ κ. Κατοῖμπαλης, ὁ ἰδιοκτῆτης τῶν λεωφορείων, εἶνε φαίνεται εἰς τῶν θερμότερων ὁπαδῶν τοῦ Ἑθνικοῦ Συνδέσμου, καὶ τὰς πατριωτικὰς του ἰδέας τὰς ἐφαρμόζει ἐμπράκτως ἐντὸς τῶν λεωφορείων του, σιτιάζων ἐντὸς χώρου ἐνὸς καὶ ἡμίσεος τετραγωνικοῦ μέτρου δέκα καὶ πολλὰς δώδεκα ἄτομα, τὰ ὅποια ἐνοῦνται πρὸς ἄλληλα διὰ δεσμῶν ἀδιαρρήκτων, κυριολεκτικώτατα.

Οἱ συνοδοιπόροι μας ἦσαν ἀπλοῖκοι καὶ ἀλβανόφωνοι χωρικοὶ ἐκ Θεβῶν καὶ Λεβαδείας, ἐξαίρεσιν δ' ἀπετέλει βρακοφόρος Κρής. Πάντες ἀπέπνεον ὀξείαν ὀσμὴν τοῦ ἀγροτικοῦ ἐκείνου εὐρώτος, τόσον συνήθης παρὰ τοῖς χωρικοῖς τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὅποιαν ἐγὼ ἐν τῇ ἰδιορρυθμῇ φρασεολογίᾳ μου ἀποκαλῶ αὖ Ἑλληνικὸν ὀξύ. Ἡ ὀσμὴ αὕτη συζυγνυμένη ἐντὸς τῆς πνιγνῆς ἀτμοσφαίρας τοῦ λεωφορείου μετὰ τῆς ἀδελφῆς της, ἥτις ἐξήρχετο ἐκ τῶν κατωτάτων φιλεργῶν ἄκρων τῶν συνοδοιπόρων μας, μᾶς περιέβαλλε μὲ πυκνὸν νέφος, πλήρες ἀτόμων μικρῶν πνιγνῆς κακοσμίας, ὅπερ ἠδύνατο νὰ φονεύσῃ . . . καὶ αὐτὰ τὰ βακτηρίδια τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ἄν ἔλειπε τοῦτο, καὶ ἂν ἔλειπεν ἡ καταναγκαστικὴ